XXVII. évf. 4. szám 2015. július-augusztus

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

A Szentlélek működése az imaközösségben

B. Kelemen:

Emmerich Katalin élete

T. Dajczer:

Az Eucharisztia titka

„A hit nem puszta ismeret, hanem Istenben való élet.

Jézus mindennapi kenyerének nevezte az Atya akaratát.

Jézus a hit által életprogramot adott nekünk.

Aki hinni akar benne, annak megmutatja,

mit kell cselekednie és hogyan kell élnie." (K.I.)

A végső cél az örök boldogság

Minden ember életének célja van. Isten semmit sem teremtett céltalanul. Akár a délamerikai őserdőben éljen valaki, akár egy európai nagyvárosban, természetfeletti hivatást kapott. Mivel az embert lelki/szellemi valója határozza meg, lelki hivatása van. Ha nem ez lenne az igazi, akkor a fejlődés megállna az anyagi feltételek biztosításánál. De azt látjuk, hogy hiába van meg valakinek mindene, mindig többet akar. Több szeretetet, több tudást, több örömöt, több boldogságot. Belső nyugtalanság gyötri, hogy az élete tökéletesebb legyen. Ha ez nem sikerül, akkor szorongást érez, félelmet, bizonytalanságot, ürességet.

Jézus azt mondta: *„én vagyok az út, az igazság és az élet."* (Jn 14,6) Az úton-járás fegyelmet igényel. A világ mindent megtesz ma azért, hogy az embereket eltérítse Jézus követésének az útjáról. Bármennyire is szép egy mellékösvény, bármennyire is csillogó egy másik út – ha nem vezet el a célhoz, akkor teljesen értelmetlen, rossz, hamis, sőt pusztító.

1. Isten megerősít az úton

Az Ószövetségben van egy érdekes történet. Amikor a hamis próféták hatására a nép a bálványimádás felé fordult, Illés próféta bizonyságot tesz arról, hogy ez az út értelmetlen, vissza kell térni az igaz Isten imádatához. A hamis próféták kudarcot vallottak és a nép megtért. Jezabel királyné ezért üldözni kezdte Illést. A próféta annyira elkeseredett, hogy éppen az igazságért kell neki szenvednie, hogy így imádkozott: „Uram, vedd el az életemet, **elég volt**!" – Isten azonban nem vette el az életét, hanem megerősítette és új küldetést adott neki. Ebben az elbeszélésben mi is önmagunkra ismerhetünk. Milyen könnyen kimondjuk mi is: „elég volt!" Akár a csalódások súlya, akár a betegség terhe, akár az öregség szenvedése mondatja ki velünk, Uram, elég! Ilyenkor nem gondolunk arra, hogy mi nem rendelkezhetünk életünk idejével. Mi az életet ajándékba kaptuk. Isten – az Atya – adta nekünk, hogy megvalósítsuk az Ő tervét. Nem tudhatjuk, hogy mikor, hogyan valósul meg ez a terv... sőt azt sem tudjuk, mikor válunk éretté az örökkévaló élet befogadására. Ismerek egy béna asszonyt, aki már 35 éve fekszik tehetetlenül az ágyban. Életében nincs változás. A legnagyobb ünnep számára az, amikor nyáron a rokonai tolókocsival kiviszik a Margit-szigetre és néhány óráig élvezi a napsugarat és a természet szépségét. – Ő se mondhatja ki, hogy elég volt. Lehet, hogy szenvedésével közbenjár családtagjai megtéréséért.

2. A jó út Istenhez vezet

Pál apostol arra tanít: *„távol legyen tőletek minden keserűség, indulatosság, haragtartás."* (Ef 4,31) Ez nem mindig könnyű. Van, aki azzal védekezik: „nekem jogom van a haraghoz, mert..." De ha az ember élete egy út, akkor azt is meg kell vizsgálni, hova vezet a harag vagy a keserűség? Ha Jézus bennünk él, akkor nincs jogunk a haraghoz, hanem csak a megbocsátáshoz. Jézus is legyőzte a keserűséget és haragot, amikor kegyetlenül megostorozták és keresztre feszítették. Ha haragot érzel vagy keserűség támad meg, akkor Jézus azt kéri tőled: „add nekem! én újjáteremtem a szívedet!" Ezt a lépést kell megtennünk mindennapi harcainkban.

3. Az út végső célja: az örök boldogság

Jézus azt mondta tanítványainak, hogy *„aki hisz bennem, annak örök élete van."* (Jn 6,47) A hit nem egy puszta ismeretet jelent, hanem Istenben való életet. Jézus hozzámérte minden tettét az Atya akaratához. Mindennapi kenyerének nevezte az Atya akaratát. Jézus a hit által életprogramot adott nekünk. Aki benne akar hinni, annak megmutatja, mit kell cselekednie és hogyan kell élnie. Van, amikor ez nagyon nehéz. Ezt éli át az ember a zarándoklaton, akár az El Caminót járja, akár Csíksomlyót, vagy más zarándokutat – nem elég a kezdeti lelkesedés. A fáradtság és sok más nehézség legyőzése küzdelmet jelent. De megéri! Így vagyunk Jézus útjával. Néha nehéz, de megéri! Az örök boldogság elérése mindennél értékesebb, szebb, örömtelibb cél!

Katona István főszerkesztő

A Szentlélek működése az imaközösségben

II/2. rész

4. Pál apostol önátadása

Érdemes megfigyelni Pál apostol életét. A megtérésekor már megvoltak benne a hit alapjai. Mondhatjuk, hogy a farizeusok körében a hittudományi főiskolára járt. Nagyon pontos ismeretei voltak a Szentírásról, Isten ószövetségi cselekedeteiről. Pontosan tudott mindent. Ismerte a Zsoltárok világát. Ismerte a választott nép történetének minden eseményét. De a legfontosabbat nem ismerte. Nem ismerte fel Jézusban a Megváltót, az Isten Fiát. Ezért ellenségként kezelte Jézus követőit. Üldözte, és rabságba vetette őket. Ki akarta irtani a földről a kereszténveket. Amikor Jézus megjelent neki a damaszkuszi úton és a Szentlélek betöltötte a szívét, akkor volt benne annyi alázat, hogy tudott váltani. Háromnapos böjt és imádság után teljesen kitárta szívét a Szentlélek előtt és teljes egészében **átadta magát Istennek**.

Amikor visszavonult szülővárosába, hogy átimádkozza Jézus tanítását, akkor teljesen kibontakozott az élete. Eltűntek félelmei és aggodalmai. Nem törődött azzal, hogy elveszíti régi barátait az írástudók és farizeusok között, hanem átadta a szívét Jézusnak, és hitte, hogy Ő gondoskodik róla. Hitte, hogy lesznek barátai, testvérei az új közösségben, és megkapja mindazt az erőt, amire szüksége van.

Figyeljük meg Pál **alázatát**! A Szentlélek különleges karizmáiban részesült. Intelligenciája messze magasabb volt, mint a halászoké. Mégis felkereste őket és alárendelte magát nekik. Engedelmeskedett az ő vezetői elgondolásaiknak. Elfogadta azt, hogy menjen vissza a szülővárosába, Tarzuszba, mert az apostolok így látták jónak. Ez volt számára a legnehezebb. Tele volt örömmel, energiával, az evangelizáció vágyával, és azt mondák az apostolok: „Menj haza! Csendesedj el!" Óriási lépés volt ez Pál lelki fejlődésének útján, hogy igent tudott mondani erre. Nem mondta azt, hogy majd elrejtőzöm a farizeusok haragja elől Jeruzsálemben, és közben titokban hirdetem az Evangéliumot. Nem mondta azt, hogy hagyjatok békén, tudok én magamra vigyázni, hanem volt bátorsága legyőzni önmagát és elfogadta, hogy haza menjen. Ez a bátor alázat és engedelmesség segítette őt, hogy a Szentlélek alkalmas eszköze legyen.

A Szentlélek figyelemmel kísérte Pál életét. Amikor három év múlva eljött az idő, akkor a Szentlélek szólt az apostoloknak, hogy küldjék Pált és Barnabást arra a munkára, amire kiválasztotta őket. Az apostolok azt mondták: „Igen". Akkor elküldték Antiochiába Pált és Barnabást. Így működik a Szentlélek, ha az ember szíve hajlamos az együttműködésre és az alázatra. Ha Pál nem fogadta volna el az apostolok tanácsát, lehet, hogy nem lett volna belőle Pál apostol. Lehet, hogy néhány hétig még beszélgetett volna egy-két emberrel Jeruzsálemben. Az is lehet, hogy megölték volna a farizeusok, és akkor nem lett volna európai misszió. Nem lett volna az a soksok közösség, ami az ő munkája nyomán alakult ki Európában, a Szentlélek által.

5. Az egyetértés fontossága

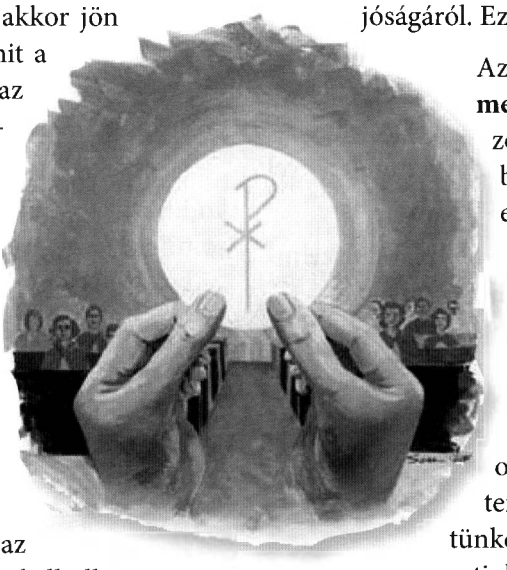
Az imacsoport másik vonása az **egyetértés**. Pál apostol a Filippi 2,1-ben megrajzolja az ideális közösséget. Hét vonást fogalmaz meg, hogy a közösségben legyen szeretet, legyen egyetértés, egyet gondolás, alázat, együttérzés. Ne legyen vetélkedés, és ne legyen dicsőségvágy.

Az első közösségben is ugyanazok az emberei hibák fordultak elő, mint a mai közösségekben. De egyben nagyon különböztek: tudtak engedelmeskedni a Szentléleknek, és tudtak engedelmeskedni a közösség vezetőjének. Ha Pál apostol megbeszélte velük, hogy miben kell változniuk, akkor elfogadták a szavait. Legyőzték a vetélkedést, a dicsőségvágyat, az ellenségeskedést. Így létrejött az egység, és a Szentlélek tudta őket használni.

A **vezető személyéről** sok helyen olvashatunk a Szentírásban, és szerepe egyértelműen meghatározott. Mózestől kezdve egészen napjainkig Isten

mindig kiválaszt egyes embereket, hogy vezessék a rájuk bízott emberek csoportját, illetve az egyházat. A Szentlélek megerősíti őket, felvilágosítja őket és engedi, hogy az ő vezetésük által mások közelebb jussanak Istenhez.

A vezető elsősorban az **Úr szavát**, és a Szentlélek vezetését hivatott továbbadni. Hogyha igazán hittel nézünk a vezetőre, akkor meg fogjuk látni benne Isten kegyelmének a működését, és meg fogjuk tapasztalni belső kibontakozásunkat. Hogyha ezt meglátjuk, tudunk engedelmeskedni. Amikor belátom valaminek a szükséges voltát és megteszem, akkor saját akaratomat teszem. Ez nem engedelmesség. Az engedelmesség mindig akkor jön létre, amikor nem látom be, amit a vezető mond, de hiszem, hogy az a jó és megteszem. Ez az engedelmesség. Akkor már nem a saját akaratomat teszem meg, hanem Isten akaratát, amelyet a vezető közvetít. Amikor a vezető törekszik arra, hogy Isten akaratát közvetítse és másoknak elmondja az Úr üzenetét, akkor fontos, hogy a rábízottak ezt felismerjék, és megtegyék, amit kell.

Amikor egy vezető rámutat az egyetértés fontosságára, akkor le kell állítani a vitatkozást, veszekedést, a méltatlankodást, a lázadozást, az egyéni dicsőségvágyat, és megtenni azt, amit mond, mert az Ige alapján mondja, és az Úr akaratát közvetíti számomra.

Nemrég megkérdezte tőlem valaki, hogy **miért gyengültek el** a karizmatikus közösségek a mai időkben? Erre a kérdésre az a válasz, hogy azért, mert meggyengült az engedelmesség. Mindenki a saját feje után akar menni, ennél fogva a közösség alapjai meggyengültek. Nem tud működni bennük a Szentlélek, nem tud erővel kiáradni, mert mindenki mást akar és mindenki vitatkozik, hogy a saját akarata érvényesüljön. Minden megosztottságot, vitatkozást, dicsőségvágyat felhasznál a gonosz lélek arra, hogy eltávolítson Jézus követésétől és a Szentlélek erejétől.

Rá kell ébrednünk arra a lelki harcra, ami körülöttünk tombol. Fel kell fedeznünk, hogy mennyire fontosak ezek a kicsinek látszó erények: az alázat, az engedelmesség, a béketűrés, a türelem, a békesség, a jóindulat, a szeretet, és a jó feltételezése másokról. Ha ezek megszűnnek, akkor szétesnek az emberi kapcsolatok.

6. A szentmise fontossága

Az Apostolok Cselekedetei 2,42-ben azt olvashatjuk, hogy a tanítványok mindennap megjelentek a szentmisén, amit abban az időben kenyértörésnek hívtak. Ez a részvétel életszerű volt, hiszen néhány hete még mindnyájan látták és hallották Jézust. Emlékeztek arra, hogy Jézus mi mindent tett értük. Emlékeztek Jézus szavaira, az utolsó vacsorára, arra, hogy Jézus milyen csodákat művelt, és hogyan beszélt az Atya jóságáról. Ezt éljük át az imacsoportban.

Az imacsoportban a **Szentírás megosztása** a legfontosabb. A közös ének, a Szentírás közös megbeszélése, a spontán ima, az egymásért való közbenjárás, és a szolgálatok, ezek tartják összse a karizmatikus közösséget. Ezek mögött az van, hogy Jézus jelenlétében szeretettel megosztjuk másokkal mindazt, ami bennünk van. Megosztjuk azt az életet, amit Istentől kaptunk. Megosztjuk hitünket, megosztjuk szeretetünket, megosztjuk a Lélektől kapott bölcsességünket. Minden találkozó alkalmat ad a jóságra, a hit és a szeretet gyakorlására. Így növekszünk a belső tisztaságban. Így növekszünk mindig az Isten felé fordulásban. Így tudja a közösséget mindig erősíteni a Szentlélek.

Az igazi közösség erőt hordoz, a **Szentlélek erejét**. A közösségben működő Lélek-erő mindig attól függ, hogy az egyes ember mennyire fogadja be a Szentlelket, mennyire adja át magát Neki, mennyire engedelmeskedik Neki. Ha a saját erejére támaszkodik, akkor könnyen elgyengül. Ha Isten erejére támaszkodik és átadja magát Neki, akkor a Szentlélek mindig be tudja tölteni az Ő erejével, bölcsességével és világosságával.

Nagyon fontos, hogy imacsoportjaink megtalálják a megerősödés útját, hogy valóban Jézus fényét sugározzák, hogy valóban Jézus erejét és üzenetét adják tovább az evangelizációval. Ugyanis törődniük kell mások megmentésével, illetve üdvösségével.

ki

Akik panaszkodnak, hogy nem tudnak imádkozni

Gyakori panasz gyónóinknál, hogy egy idő után alig vagy egyáltalán nem tudnak imádkozni. Az emberek lelki életében van egy olyan időszak, amikor lelki szárazságban élnek. Ilyenkor nem megy az ima, nem tudunk az istenes dolgokkal foglalkozni, egyszóval: semmi sem megy a lelki életben. Egyik nap még éreztük Isten mosolyát arcunk fölött, s mint dalos pacsirta szálltunk az ima szárnyain az égbe, nem sokkal utána mint szárnyaszegett baglyok szomorkodtunk, s rágondolni is teher. Ez az úgynevezett „lelki szárazság" ideje, amely mindenkivel megeshet életében. Időtartama több év is lehet.

Igaz az is, hogy **nem szabad az imától érzelmi eredményeket** várni, s ne legyünk hatásvadászok. Hiszen nem azért kell imádkoznunk, hogy érezzük a kézzel fogható vigasztalásokat, hanem azért, mert imánkkal Istent akarjuk megdicsőíteni, függetlenül attól, hogy érzünk-e lelki vigasztalást vagy sem.

Amikor azonban ránk tör a lelki szárazság, nem szabad elfelednünk a fontos szabályt: mi erről nem tehetünk, s ez nem bűn. Ilyenkor sohasem szabad abbahagynunk szokásos lelki gyakorlatainkat és imádságainkat.

Assisi Szent Ferencről olvassuk, hogy amikor belépett a templomba, megállt az ajtóban és beszélt magában: most itt megvártok, földi gondok, bajok, betegség s minden egyéb földi kolonc, mert jövök az Urat imádni. Ezalatt semmi szükségem sincs rátok.

Ezt a lelkületet tükrözi **Paul Claudel** kedves verse is: Dél van. / A templom nyitva áll – betérek. / Jézus anyja, nem azért jöttem, hogy kérjek... / Most nincs amiért könyörögjek, vagy amit megköszönjek neked. / Jézus anyja, azért jöttem, hogy nézzelek! (Délben a Szűzanyánál)

Sokszor mi is jobban tudnánk imádkozni, ha a figyelmünk nem volna annyira szétszórt. Kövessük Szent Ferencet, hogy Isten szent színe előtt mi is irgalmat és meghallgatást nyerjünk.

Avilai Nagy Szent Teréz, a sarutlan karmelita rend női ágának alapítója éveken át szenvedett lelki szárazságban. Hiába könyörgött Istenhez, hogy éreztesse meg vele, hogy ő is szereti, meghallgatja, nem adatott meg neki.

Aztán évek múlva egy szentáldozás után hirtelen érezte, hogy végtelen boldogság járja át szívét.

Szentáldozása utáni hálaadó imájában panaszkodik az Úr Jézusnak: Hol voltál éveken át, Jézusom? Ezt a meglepő felelet kapta: Ott voltam a szíved mélyén s figyeltelek téged!

Lelki szárazságunkban is velünk van az Úr és figyel minket. Szeret ilyenkor is. Próbára tesz: ilyenkor is hűségesek vagyunk-e hozzá?

Modern korunk egyik legnagyobb szentje a Gyermek Jézusról és a Szent Arcról nevezett **Lisieux-i Kis Szent Teréz.** Alig van a világegyházban olyan templom, ahol Páduai Szent Antal mellett az ő képe vagy szobra meg ne volna.

Életrajzában olvassuk, hogy betegeskedve és élete végén is milyen nagy lelki szárazsággal küszködött.

Az Utolsó beszélgetések Ágnes anyával (testvére volt) a halála előtti szavait is feljegyzik: „Igen! Mennyire szeretem a jó Istent és a Szent Szüzet, és mégis milyen gondolataim vannak! De nem időzöm rajtuk.

Gyakran imádkozom a szentekhez anélkül, hogy meghallgatnának. De minél süketebbek imámra, annál jobban szeretem őket."

FOLYTATÁS AZ ÚJSÁG 13. OLDALÁN

Ferenc pápa imája az Irgalmasság szent évére

Urunk, Jézus Krisztus, Te, aki megtanítottál minket, hogy irgalmasak legyünk, mint az égi Atya, és azt mondtad nekünk, hogy aki téged lát, az Őt látja, mutasd meg nekünk arcodat, és mi üdvözülünk.

A te szerető tekinteted megszabadította Zakeust és Mátét a pénz rabszolgaságából; a házasságtörő asszonyt és Magdolnát attól, hogy boldogságukat csupán egy teremtményben keressék; sírva fakasztotta Pétert a tagadása után, és biztosította a mennyországot a bűnbánó latornak.

Tedd, hogy valamennyien magunkra vegyük szavaidat, melyeket a szamaritánus asszonynak mondtál: „Ha ismernéd Isten ajándékát!"

Te vagy a láthatatlan Atya látható arca, azé az Istené, aki mindenhatóságát elsősorban a megbocsátáson és az irgalmasságon keresztül mutatja meg: tedd, hogy az egyház a világban a Te látható arcod legyen, az ő Uráé, aki feltámadt a dicsőségben.

Te azt akartad, hogy papjaidat is gyöngeséggel ruházd föl, hogy igaz együttérzéssel viseltessenek azok iránt, akik tudatlanságban és tévedésben vannak: tedd, hogy bárki hozzájuk járul, úgy érezze, hogy Isten várja, szereti őt és megbocsát neki.

Küldd el Lelkedet, és szentelj meg mindnyájunkat felkenése által, hogy az irgalmasság jubileuma az Úr kegyelmi éve legyen, és egyházad megújult lelkesedéssel vihesse el a szegényeknek az örömhírt, hirdesse a börtönök foglyainak és az elnyomottaknak a szabadságot, a vakoknak pedig adja vissza látásukat!

Kép forrása: http://www.pbs.org/

Mária, az Irgalmasság Anyja közbenjárására kérjük ezt Tőled, aki élsz és uralkodol az Atyával és a Szentlélekkel örökkön örökké. Ámen.

Fordította: *Gedő Ágnes*
(A szöveg nem az MKPK hivatalos fordítása)

Az Eucharisztia titka

A hódoló hit

Átlépem a templom küszöbét és... olyan gépiesen teszem ezt, szinte futtában, ahogy az utcán járok vagy kiszállok az autóból, ahogy átlépem a házam, a bolt, a munkahely küszöbét. Talán fel sem merül bennem a gondolat, hogy Isten szentélyének küszöbét lépem át. Amikor így lépem át a templom küszöbét, általában nem gondolok arra, hogy ez már egy többé-kevésbé komoly szekularizáció, az engem is többé-kevésbé átjáró elvilágiasodás eredménye. Ezért az előkészületemnek, határozott felkészülésemnek a csodára, ami az oltáron történik, már akkor el kellene kezdődnie, amikor átlépem a templom küszöbét.

A Szentmise elején nem egyszer elkerüli a figyelmemet a bűnbánati cselekmény. Előfordul, hogy késve érkezem és nem értékelem azt kellőképpen. Pedig ebben az aktusban jelen van Isten az Ő kegyelmével, amely ki akar áradni az én alázatom mértékében. Mert ez az alázat hozza létre a teret az eucharisztikus kegyelmek számára. Ha elkések, vajon nem veszítem el ezeket a páratlan értékű kincseket?

A bevezető szertartások után elkezdődik az ige liturgiája, de vajon odafigyelek-e? Mert talán ismerem azt, amit hallok, különösen az Evangélium szövegeit, vagy az Ószövetség, az Apostolok Leveleinek szövegeit nehezeknek érezhetem, így a kegyelem végül ismét nem ért el hozzám. Mert ha gépiesen válaszoltam azt, hogy „Istennek legyen hála", nem valószínű, hogy ebben tudatos hitaktus lett volna részemről, hogy az, amit hallottam, ténylegesen **Isten szava** lett volna számomra. Egy rég leírt szó? Nem! Az ige, amely **most** lett elvetve a szívemben.

Tudatosítanom kell magamban, hogy az eucharisztikus szertartás fokozatosan emelkedik fel Istenhez, ahhoz, ami az oltáron megvalósul. Amikor elkezdődik az áldozati liturgia, talán nem is vagyok tudatában, hogy a prefációval a központi pillanathoz közeledem, amikor Isten az Eucharisztiában VALÓSÁGOSAN JELEN lesz az oltáron. És elérkezik ez a központi pillanat, amikor a pap lehajol és lassan, méltóságteljesen ismétli az átváltozatás szavait. „Azt, aki az Eucharisztiában hívő módon és imádkozva vesz részt, mélyen meg kell, hogy rázza az a pillanat, amelyben az Úr leszáll hozzánk és a kenyeret és a bort úgy változtatja át, hogy azok az Ő Testévé és Vérévé válnak."[1]

Vajon egyre mélyebben tudatosodik bennem, hogy a Szentlélek és Krisztus szavainak ereje által a világ legnagyobb csodája valósul itt meg? Ebben a pillanatban letérdelek, és figyelmemet talán elkerüli, hogy maga a térdhajtás gesztusa a hódoló imádság különleges formája. Hiszen ennek a gesztusnak fizikailag kisebbé kell tennie, hogy a térdhajtás liturgikus jele megszólítsa a tudatomat, egyre mélyebb hitet teremtsen bennem.

Fatimáról nemcsak egy Mária jelenés jut eszünkbe, de az eucharisztikus látomásokban rejlő rendkívüli üzenet is. A **Hatalmas Ostya, amelyből vércseppek hullnak a kehelybe**. Az erős és hatalmas **Angyal**, aki mélyen meghajol a Szentostya előtt, a legmélyebb tisztelet aktusában homloka a földet érinti. **Egész lénye hódolat**. A fatimai gyerekek, akiket megrendít az intenzív Isteni jelenlét, amely szinte teljesen magával ragadja és megsemmisíti őket – magukhoz veszik Isten Szentséges Testét. Az Eucharisztiában jelenlévő Isten fensége olyan erővel hat rájuk, oly sokáig tart és oly intenzív, hogy szinte megfosztja őket érzékeik használatától.[2]

Ha mindezt tudatosítom magamban, nem találok szavakat arra, milyen felszínesen adom meg én – ha egyáltalán megadom – a tiszteletet Isten fenségének, aki leszáll az oltárra. VALÓSÁGOSAN jelen van itt Valaki, aki kezében tartja a világ sorsát. Valaki, aki az emberi történelem Alfája és Omegája, aki oly mértékben akarja nekem adni magát, hogy azt soha nem leszek képes felfogni. Ez az Angyalok karai által magasztalt Isten Szeretetként jön hozzám, gondoskodó, eucharisztikus Szeretetként, hogy mindent megadjon nekem. Hogy annyira magával ragadjon, még engem is, aki ennyire elmerülök ebben a világban, hogy ne kívánjak semmi mást, csak ezt az eucharisztikus Szeretetet.

1 J. Ratzinger: *A liturgia szelleme* [*Der Geist der Liturgie. Eine Einführung*], Freiburg, 2000.

2 Vö. *Fatimáról beszél Lúcia nővér* [*Memoires de Soeur Lucie*], Fatima 1980, 64-66. old.

A részvételed út

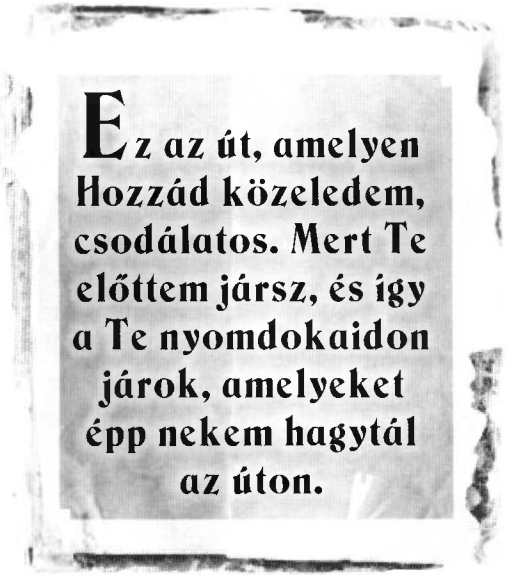
Az Eucharisztiában való részvételem út, folyamat. Az Istennel szembeni megnyílás útja, mert Isten az Eucharisztiában az Ő megváltó kegyelmeiben akar részesíteni engem. Sajátos út ez, mivel függ a pszichikai állapotomtól, lelki állapotomtól, attól, menynyire állok **készen** a kegyelem befogadására. Az én utam összefonódik Isten útjával, aki leszáll rám nemcsak a liturgikus áldozat bemutatása idején, de egész életemben.

Végig kell járnom a belső megtérés útját, hogy megváltozzon a világhoz való viszonyulásom; hogy ugyanazt a képet nézve, másképpen lássam azt.

A hitnek ezt az útját mintha valami különös paradoxon hatná át – minél nagyobb szükségem van erre a hitre, annál kevésbé látom magamban; minél biztosabban érzem, hogy feltétlenül szükségem van rá, annál kevésbé tudom, hol keressem. Tulajdonképpen ezen nem is kell csodálkozni, hiszen a hit az élet új dimenziója. Valami, ami nagyon is nehéz, hiszen az Isteni dimenzió bennem nem tartozik a természet rendjébe.

A látható valóság olyan erővel kényszeríti rám magát, mintha arra akarna egészen rávenni, hogy elfeledkezzem a láthatatlan valóságról. Az egész múlandó világ olyan körülményeket teremt, amelyek között nehéz arra gondolnom, hogy létezik egy másik világ is.

Nézem a világot, amelyet Te teremtesz szüntelenül, miközben olyan tökéletesen elrejted teremtő hatalmadat, hogy emberileg nézve úgy látszik, mintha a teremtett dolgok maguktól jöttek volna létre. Így volt ez a választott néppel, amelyet a pusztán át vezettél, s közben körülölelted a hulló manna szüntelen csodájával, így akarván megóvni az éhezéstől azokat, akiket szeretsz. Sziklából fakasztott vízzel itattad ezt a népet, ledöntötted Jerikó falait. Te szerezted számára az Ígéret Földjét. Mégis ezek között a csodák között érlelődött meg a választott népben a meggyőződés, hogy nincs Rád szüksége, hogy saját találékonyságával és saját erejével ért el mindent. Elvetett Téged az első adandó alkalommal, hogy valami bálványnak szolgáljon, amit épp talált.

Vajon nem történik velem is ugyanez? Te mindig jelen vagy és cselekszel, de olyan tökéletesen elrejtőzöl, hogy látszólag ez a kegyelem nem is létezik. Annyira szereted az én szabadságomat, annyira nem tudod elviselni a kényszert, hogy Nálad jobban elrejtőzni senki nem képes. Milyen gyakran kisajátítom a Te kegyelmedet, mert az olyan tökéletesen működik, olyan tökéletesen elrejtőzik, hogy észre sem veszem! Csak a hit fényében tudom felismerni, hogy mindig Te cselekedtél és cselekszel.

Te azt akarod – mikor az érzékeim és az értelmem semmit nem mondanak –, hogy kérjem, sőt erősen kérjem a növekvő hit kegyelmét. Azt akarod, hogy ennek a fénynek köszönhetően próbáljam meglátni – mint Fatimában – az Angyalt, aki egész lényével hódol, leborul az előtt, ami az eucharisztikus csodában történik. Ebből a hódolatból valaminek engem is meg kellene érintenie, át kellene járnia, hiszen valóban méltó vagy, Istenem, erre a végtelen tiszteletre, Te, aki magad vagy a Végtelen.

Ha nem látom Istent a hit által az oltáron, nem nyugodhatok bele ebbe a helyzetbe. Nekem is kiáltanom kell: *Uram, add hogy lássak!* Ezt kell tennem. Ahogy a jerikói vak, én sem maradhatok közömbös ezzel a titokkal szemben, amely előtt ilyen tisztelettel hódol az Angyal, mintha azt akarná mondani nekem ez által az üzenet által: *Próbáld ugyanezt tenni! Legalább próbáld! Hiszen soha nem leszel angyal, és nem leszel képes így imádni Istent az Eucharisztiában. De legalább próbáld!*

Hinni nagyon nehéz, viszont a hitnek köszönhetően fedezhetem fel ezt a rendkívüli Istent, aki ilyen tökéletesen képes megnyilatkozni és elrejtőzni egyszerre. Szeret, de én nem látom az Ő szeretetét. Kétségbeesem, és a hit nélkül nem tudom, hogy Ő valójában itt áll mellettem egészen közel, hogy megmentsen, és hogy nem kell félnem semmitől sem. *Ez az út, amelyen Hozzád közeledem, csodálatos. Mert Te előttem jársz, és így a Te nyomdokaidon járok, amelyeket épp nekem hagytál az úton.*

Tadeusz Dajczer
(Részlet a szerző hamarosan megjelenő ***„Mindent Ő ad nekünk”*** című könyvéből – Marana Tha sorozat)

Emmerich Anna Katalin élete

III/1. rész

Külső életkörülmények

Emmerich Anna Katalin 1774. szeptember 8-án, Kisasszony napján született a wesztfáliai **Koesfeld** mellett, egy **Flamske** nevű kis faluban. Ugyanaznap meg is keresztelték a koesfeldi plébániatemplomban.

Atyja Emmerich Bernát, anyja Hillers Anna volt. **Kilenc gyermekük** közül Anna Katalin az ötödik volt. Az apa nagyon jámbor és derék ember volt; szegény sorsában bizony sokat kellett küszködnie. Rendkívül szorgalmasan dolgozott a megélhetésért, de nem törte magát a mindenáron való meggazdagodás után. Gyermeki bizalommal Isten kezébe helyezett mindent. Ugyanilyen jámborság és erényesség jellemezte az anyát is; az ő jelszava ez volt: „Uram, ahogy Te akarod, nem ahogy én!" Másik jelszava: „Uram, adj nekem türelmet, aztán sújts, amint tetszik!" Ilyen szülőktől Anna Katalin csak szigorú és igazi keresztény nevelést kaphatott s kapott is. Gyenge szervezete ellenére is már korán kemény munkára fogták. És mikor gazdag benső élményei és látomásai következtében, melyekre már gyermekkorában méltatta őt Isten, derűs kedélye és szokatlan lelki tulajdonságai ellenére, valami csendes és magába mélyedő jellem ütközött ki rajta, szülei gyakran korholták, mert mindezt önfejűségnek vélték. Isten pedig megengedte ezt azért, hogy Anna Katalinban meggyökerezzék az alázatosság.

Ő maga beszéli: „Minthogy szüleim gyakran korholtak, de sohasem dicsértek engem, míg más szülők – hallottam – meg-megdicsérték gyermekeiket, ezért a legrosszabb gyermeknek tartottam magamat a világon és bizony sokszor elfogott az aggodalom, hogy Isten előtt nagyon rosszul áll az ügyem."

Körülbelül hétéves korában járult az első szentgyónáshoz több társával együtt. Oly nagy buzgósággal készült rá és olyan mélységes bűnbánat lepte meg, hogy útközben a templomba menet minden ereje elhagyta, annyira, hogy társnőinek – akik nagyon szerették – valósággal vinniük kellett őt Koesfeldig. És ámbár a keresztségben nyert ártatlanságát mindenkor tökéletesen megőrizte és értelme első ébredésétől fogva minden képességét, minden gondolatát és hajlamát teljes erejével a legfőbb jóra és végcéljára irányította, mégis első szentgyónásakor annyira elfogta az alázatosság és a bűnbánat, hogy hangos sírásban tört ki és ki kellett vezetni őt a gyóntatószékből. – Első szentáldozásakor ismét egészen, fenntartás nélkül átadta magát Istennek és ettől fogva az isteni szeretet tüze oly hatalmasan lángolt benne, hogy a tiszteletreméltó Overberg tanúsága szerint a szakadatlan önmegtagadás és Istennek való tökéletes odaadás életét élte.

Tizenkét éves korában Anna Katalin szolgálatba állt egy flamskei – szintén földműves – rokonukhoz. Három évet töltött itt.

Erről az időről később asszonya az egyházi hatóság előtt a következő tanúvallomást tette: „Anna Katalin tizenkét vagy tizenhárom éves korában került házunkhoz. Olyan illedelmes és szolgálatra kész volt, hogy soha semmiféle kifogásolni valót nem találtunk benne. Sohasem ment mulatságba, hanem annál buzgóbban a templomba, mert nagyon ájtatos volt, nagyon szorgalmas, igen hű és csendes. Mindenkiről csak jót beszélt és mindig azt mondogatta, hogy ő ebben a világban nem keres semmit. Nagyon jószívű volt, sokat böjtölt és ilyenkor azzal mentegetőzött, hogy nem éhes. Mikor le akartam beszélni arról a szándékáról, hogy apáca lesz, így felelt:

– Erről ne beszéljen, asszonyom, mert akkor nem leszünk jó barátságban. Ezt meg kell tennem és meg is fogom tenni.

Anna Katalin ugyanis valami benső intelemre hallgatva már korán azt a fogadalmat tette, hogy mint szerzetesnő Istennek szenteli magát és attól kezdve ennek a magasztos célnak elérésére fordította minden gondolatát és erejét. Hogy a zárdába lépéshez szükséges hozományt megszerezze, egy

koesfeldi varrónőhöz lépett be kisegítőnek. Csakhogy a szegények iránt oly nagy volt részvéte és szeretete, hogy képtelen volt mások nyomorát nézni anélkül, hogy ne segítsen; így aztán minden keresetét a szegények közt osztotta szét.

Három évet töltött a varrónő mellett, aztán ismét hazament a szüleihez Flamskébe. De nemsokára megint visszatért Koesfeldbe s ott Söntgen kántorhoz szegődött be szolgálónak azzal a szándékkal, hogy ott megtanul orgonálni és ezzel nyitja meg maga előtt a kolostor kapuját. Azonban Söntgenéknél oly nagy volt a nyomorúság, hogy Anna Katalin nemcsak a cselédi szolgálatot látta el, hanem mindenét odaadta nekik. Az orgonálásból pedig nem lett semmi.

Mindazonáltal 1802-ben végre mégis fölvették Dülmenben az „Agnetenberg" nevű ágostonrendi kolostorba, Söntgen kántor leányával, Klárával együtt. Miután az újoncév sok szenvedés és megpróbáltatás közt végre letelt, Anna Katalint 1803. november 13-án fogadalomra bocsátották. Kimondhatatlan örömmel tette le a fogadalmat; lelke ujjongása külsőképpen is kitört belőle: valósággal ragyogott a boldogságtól, hogy immár Krisztus jegyesévé lett.

Maga mondta később: „Egészen átadtam magamat mennyei jegyesemnek és ő azt tett velem, amit akart". Ám Anna Katalin az égi király jegyességére valóban méltóvá is tette magát azzal, hogy minden kolostori erényt oly hősies fokon gyakorolt, amennyire emberi teremtménynek csak lehetséges. Minden szeretete mennyei jegyeséé volt és utána nővértársaié, akikkel együtt élt.

Kolostori életéről így ír Overberg: „Anna Katalin annyira szerette apácatársait, hogy mindegyikükért szívesen ontotta volna vérét. Ámbár tudta, hogy némelyek nincsenek iránta jóindulattal, ezeknek is mindig mindent kedvükre tett, amit csak tehetett."

Főnöknője pedig később így vallott az egyházi hatóság előtt: „Anna Katalin mindenkor nagyon összeférő természetű volt, nagyon békeszerető, az érintkezésben nagyon alázatos, engedékeny, rendkívül szolgálatkész és egyáltalán nem viszálykereső. Betegségben páratlanul nyájas és illedelmes, Istenben megnyugvó és türelmes. Ha kellemetlenség érte, igen hamar és szívesen megbékült; bocsánatot kért, ha kissé felindult; sohasem gyűlölt senkit és rendkívül kedves volt."

A kolostor egyik melléképületében lakott abban az időben egy nagyon jámbor francia pap, Lambert abbé, aki az ún. alkotmányos eskü letételének megtagadása miatt kénytelen volt hazáját elhagyni. Ez a derék pap nagy buzgalommal vette lelki gondjaiba Anna Katalint; szenvedéseiben szóval és tettel segítségére volt. Mivel a zárda lelkészének rendelkezése szerint Anna Katalinnak szabad volt gyakrabban járulnia a szentáldozáshoz, mint a többi nővéreknek, mégpedig a szokásosnál korábbi időben, Lambert abbé vállalkozott arra, hogy az élet kenyere után epedő léleknek a kora reggeli időben el-elvigye az angyali eledelt.

Kimondhatatlan fájdalmat okozott Anna Katalinnak az, hogy 1811 decemberében az Agnetenberg-kolostort feloszlatták.

„Olyan beteg lettem ettől – mondotta később –, hogy a nővérek bizonyosra vették már halálomat.

És akkor megjelent nekem Isten Anyja és így szólt hozzám:

– Még nem halsz meg. Még sok minden fog veled és körülötted történni; de ne aggódjál. Akármiben is lesz részed, mindig jön segítség számodra."

Míg a többi apácák egymás után hagyták ela kolostort, Anna Katalin állandóan betegen a következő év tavaszáig ott maradt.

Csak midőn már lehetetlenné lett további ott tartózkodása, távozott Lambert abbéval együtt Dülmenbe, özvegy Rotersné házába.

„Annyira féltem és szégyenkeztem – vallotta meg –, midőn a kolostort el kellett hagynom, hogy azt hittem, az utca minden köve megnyílik alattam."

Alighogy bevitték szegényes földszinti szobácskájába, betegsége rögtön súlyosra fordult. Minthogy ismét bizonyosra vették halálát, Limberg domonkosrendi atyát hívták hozzá, aki aztán ellátta őt a szentségekkel. Ámde Anna Katalin felgyógyult és Limberg atya ettől fogva rendes gyóntatója maradt Katalin boldog haláláig. A páter lelkiismeretes, komoly és józan ítéletű szerzetes volt; münsteri kolostora feloszlatása óta élt szülővárosában, Dülmenben.

1812. december 29-én kapta Anna Katalin a stigmákat kezén, lábán és mellén. Aznap délután 3 óra tájban kitárt karokkal imádkozva, elragadtatásban volt, midőn háziasszonya leánya belépett a szobába. A leány észrevette, hogy az imádkozó apáca tenyeréből vér csurog; de azt hitte, ez csak valami véletlen sérüléstől van. Amint Anna Katalin felocsúdott révületéből, a leány figyelmeztette őt a vérre; mire Anna megkérte, ne szóljon senkinek a dologról.

December 31-én P. Limberg áldoztatás közben észrevette Anna Katalin keze fején a sebeket.

„Jelentettem a dolgot Lambert úrnak – írja P. Limberg –, aki ugyanabban a házban lakott; ő azonnal átjött velem Anna Katalinhoz és megszemlélve a vérzést, így szólt hozzá:

– Ma soeur (nővérem), ne gondold, hogy te egy Sienai Katalin vagy![1]

De mivel a sebek estig sem múltak el, Lambert úr másnap azt mondta nekem:

– Páter, ezt senki emberfiának nem szabad tudnia! Maradjon a dolog köztünk!"

P. Limberg is osztotta ezt a nézetet; Anna Katalin pedig szívből örvendett, hogy a két pap, úgy látszik, nem csinál nagy dolgot az ügyből; amennyire tudta, igyekezett ezt az új és végtelen nehéz baját mindenki előtt titokban tartani. Csakhogy Söntgen Klára valahogy rájött a dologra és így a titok csakhamar napvilágra került.

Rensing dülmeni esperes-plébános jónak látta két orvossal: dr. Wesenerrel és dr. Krauthausennel, valamint Anna Katalin gyóntatójával előzetes vizsgálatot tartani és annak eredményét jelentette egyházi felsőbbségének 1813. március 25-én.

Már három nap múlva ki is szállt Dülmenbe az akkori münsteri püspöki helynök, a később, mint kölni érsek híressé lett von Droste zu Vischering Kelemen Ágost, tiszteletreméltó Overberg esperes és von Drü☒el egészségügyi tanácsos kíséretében, hogy a tényállásra vonatkozóan alapos vizsgálatot indítson meg. Több mint negyedévig tartott ez a vizsgálat, melynek folyamán Anna Katalinnak szigorú engedelmesség terhe alatt kimerítően számot kellett adnia belső és külső élményeiről.

A vizsgálat eredménye az volt, hogy nemcsak a sebek tényleges valósága és természetfölötti jellege bizonyosodott be kétséget kizáróan, hanem egyúttal Emmerich Anna Katalin mély alázatossága, változatlan engedelmessége és hősies türelme is nyilvánvalóvá lett.

Hat évvel utóbb, az állítólagos csalás leleplezése végett, a világi hatóság is rendkívül szigorú és Anna Katalinra nézve roppant kínos vizsgálatot tartott; de ennek is csak az lett az eredménye, hogy a vizsgálóbiztosok – mint egykor Krisztus sírjának őrei – akaratuk ellenére is kénytelenek lettek őszinte és minden kételyt kizáró tanúságot tenni az igazság mellett.

1813 októberében Anna Katalin Lambert abbéval együtt átköltözött gyóntatóatyja testvérének, Limberg péknek és serfőzőnek házába. A kis háztartás vezetésére magához vette legkisebb húgát, Gertrúdot; azonban ez a leány, szerencsétlen jellemével, Katalinnak élete végéig leírhatatlan fájdalmakat okozott.

Miután a stigmatizálás köztudomásúvá lett, Anna Katalin megismerkedett dr. Wesener kerületi fizikussal, egy olyan férfiúval, aki Isten szolgálójának életében fontos szerepre volt hivatva, mert az ő feljegyzéseinek köszönhetjük, hogy Anna Katalin életének sok nagyon jelentős ténye ismeretessé vált.

Még nagyobb jelentőségű volt az az esemény, amikor 1818-ban Brentano Kelemen, a híres író és költő, isteni útmutatás folytán Dülmenbe került a jámbor szenvedő betegágyához. Őt választotta ki Isten eszközül arra, hogy a szolgálójával közölt kinyilatkoztatásokat följegyezze.

Brentano ezt a feladatot a legnagyobb lelkiismeretességgel teljesítette és hű barátként állott Anna Katalin mellett ennek szent haláláig. Anna Katalin Brentanót rendesen „zarándok"-nak nevezte.[2]

Feljegyezte: Brentano Kelemen
Fordította: Kertész Kálmán

(Emmerich Anna Katalin:
A mi Urunk Jézus Krisztus kínszenvedése)

— FOLYTATJUK —

1 Sienai szent Katalin is stigmatizált volt. (Fordító.)

2 Tehát a továbbiakban is Zarándok néven Brentanót kell-érte nünk. (Fordító.)

Akik panaszkodnak, hogy nem tudnak imádkozni

Az újság 6. oldalán elkezdett írás folytatása.

Fogadalomtétele évfordulóján a nővérek egy csokor virágot tesznek betegágyára. Örömében sírva, a hálától felindulva mondta: „A jó Istennek irántam tanúsított kedveskedései ezek. Kívülről nézve elhalmozott mindennel, bensőmben azonban mindig megpróbáltatásokban vagyok [...] de békében is!"

Halála előtt öt nappal így beszélgetett Ágnes anyával: „Ó anyám, ha tudná, milyen szegénységben vagyok. Csak azt tudom, amit maga is tud. Semmit sem találok ki, hacsak nem látom és érzem. De a lelkem a sötétség ellenére is meglepő békét élvez."

1879. szeptember 30., csütörtök, halála napja.

Kimondhatatlan szenvedései voltak. Egyik pillanatban összekulcsolta kezét és a Szűzanya szobrára nézett.

„Ó! Buzgón imádkoztam hozzá! De ez csupasz haláltusa, a vigasz minden enyhítése nélkül!"

Később: „Én nem bántam meg, hogy átadtam magam a szeretetnek! Ó, nem, nem bántam meg! Ellenkezőleg!"

Délután öt órakor kezdődött a haláltusa. Feszületét a kezében tartotta, állandóan nézte. Két órán keresztül rettenetes köhögés tépte a mellét.

A feszületet nézve utolsó szavai ezek voltak: „Ó, szeretem! Istenem, szeretlek!"

Amint e szavakat kiejtette, hirtelen hátraesett, feje jobbra billent. Haldokolva elragadtatásba esett. Arca visszanyerte liliom színezetét, olyan lett, mint régen, egészséges korában volt. Békétől és örömtől ragyogó szeme a magasba nézett. Ez az elragadtatás majdnem egy Hiszekegy idejéig tartott. Így adta ki a lelkét. Halála után is megőrizte átszellemült mosolyát. Elragadóan szép volt. Olyan erősen szorította a feszületét, hogy temetésekor alig tudták kivenni a kezéből.

És a megszámlálhatatlan sok példa közül álljon még itt Boldog Kalkuttai Teréz anya tanulságos példája (lásd: I. parancsolat, 7. rész). Őt legújabban „a sötétség szentje" jelzővel is illetik, mert naplója nyomán megtudta az egész világ, milyen nagy lelki szárazságban élt, miközben ünnepelte az egész világ...

Kedves olvasó! Ne feledd, a lelki szárazságok még a nagy szenteket sem kerülték el. Minket sem fognak. Ilyenkor is ki kell tartanunk az istenes dolgokban és imádságban szeretetből és kötelességből. Függetlenül attól, hogy ez eltölt-e lelki vigasztalással és boldogsággal bennünket vagy sem.

Használjuk ki különösképpen a szentáldozások utáni perceket az Úr Jézussal való bensőséges beszélgetésre, s erre tudatosan is készülünk. Várjuk az Urat, hívogassuk: „Szeretlek, várlak, vágyódom utánad! Nem vagyok méltó a nagy találkozásra." Ezek a percek életünk legboldogabb percei kell, hogy legyenek! Napunk fénypontja.

Élt egy cirkuszi bohóc, aki tréfáival és táncaival kacagtatta meg az embereket. Egy nap azt érezte, Isten a szerzetesi életre hívja. Szerzetes lett. Boldog volt, hogy társaival Istent szolgálhatta. De hamar elcsüggedt, mert érezte, nem tud imádkozni, csak táncolni. Ezért amikor már mindenki elaludt, titokban előszedte bohócruháit, lement a templomba, és az öröklámpa fényénél eljátszotta a legkedvesebb cirkuszi számát. Így ment ez hosszú ideig minden éjszaka, míg egy barát meg nem neszelte a dolgot. Futótűzként terjedt a kolostorban, hogy az új testvér megbolondult. Az apát is meg akart győződni erről, és lesben állt. Nyílt a templom ajtaja, belépett a bohóc barát. Meghajolt a Mária-szobor előtt, s elkezdte ügyes mutatványait. Mert ő csak ezt tudta imádkozni.

Az apát megdermedve nézte. Már éppen fel akart ugrani, hogy elkergesse, amikor látja, hogy megmozdul Szűz Mária karja, és szelíden letörli a szegény bohóc verejtékes homlokát... Az apát megértette, hogy a fölséges Isten előtt imádságnak számít minden szavunk, gondolatunk, tettünk, amelyet legjobb akaratunk szerint az ő nagyobb dicsőségére teszünk életünkben.

Incze Dénes

Isten gyógyító szeretete

Tanúságtétel

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Margit vagyok, két gyermek édesanyja. Nagyon hálás szívvel állok most itt a testvérek előtt, hogy lehetőséget kaptam tanúságot tenni az **ÉLŐ Istenről** és az **Ő gyógyító szeretetéről**.

Kamasz koromban derült fény egy **öröklött hormonális betegségemre**. Azt mondták a szakemberek, hogy ez a betegség **nem gyógyítható**, de megfelelő kezeléssel **szinten tartható** az életminőségem. Kezelés nélkül viszont sok szervi gondot előidézhet és évekkel **megrövidítheti az ember életét**. Kellemetlen **külső és belső tüneteket** okozott nekem ez a betegség, amik az önbecsülésemet is igen megtépázták és mindig **kisebbrendűségi érzésekkel** küzdöttem.

20 éven keresztül vívtam a harcot a gyógyulásomért. Sok orvosnál jártam, többek között ennek a betegségnek egy országos hírnevű specialistájánál is, de eredménytelenül. Nemhogy javulás, de szinten tartás sem történt. Mindezt még tetézte, hogy kb. 10 éve elég rövid időn belül **híztam több, mint 50 kg-ot**. Nagyon szenvedtem, de csak annyit mondtak általában, hogy ne egyek. Az egész egy szélmalomharcnak tűnt.

Keresztény családban nőttem fel. Mindig próbáltam az Úr közelében lenni, de igazán **mélyebben és élően kb. 2010 óta** kezdtem élni a hitemet. Ahogy komolyabban ráléptem a hit útjára, rájöttem, hogy ez a betegségem **mély sebekből gyökerezik a múltamban**.

Egyre inkább kényelmetlenül kezdtem érezni magam és elkezdett foglalkoztatni, amit Szent Pál apostol ír a Korintusiakhoz írt levelében, hogy **testünk a Szentlélek temploma** és nekünk ehhez méltóan kell élnünk. Tudtam, hogy a betegségemből adódó **ördögi körök miatt** ez az én életemben még nem valósult meg. Nagyon **gyötrődtem**, hogy lelkileg elindultam egy úton, de a **testemmel nem tudom eléggé tisztelni az Urat** és a hitemben ez akadály.

2013 év vége felé már **kezdtem belefáradni** az állandó, egészségemért folytatott küzdelembe és ekkor elkezdtem az Úr elé ezt is letenni.

Budapestre az Emmausz Közösségbe járok imacsoportba és **elkezdtünk orvosért imádkozni**. Nagyon merészen azt mondtam az Úrnak: „Istenem, kérlek mutasd meg, hogy kihez kell fordulnom a betegségemmel kapcsolatban. Egyetlen **egy orvoshoz vagyok még hajlandó elmenni**, mert már nagyon belefáradtam a 20 éves küzdelembe. Ha van még terved velem az életben, akkor mutasd meg nekem ezt a szakembert. Ha nincs és meg kell halnom 40 éves koromban, akkor azt is elfogadom." **Letettem a fegyverzetet teljesen az Isten előtt, mert tudtam, hogy a magam erejéből már nem fog menni.**

Pár hónap múlva, **2014. márciusában** eljutottam a Szent Ferenc Kisnővérei által tartott gyógyító lelkigyakorlatra Máriabesnyőre. A lelkigyakorlat elején **le kellett írni**, hogy miből szeretnék gyógyulni és milyen szándékkal jöttem oda. Ebben a néhány sorban letettem a betegségemet.

A **közbenjáró ima alkalmával is** többek között a testi gyógyulásomat kértem. Szombati napon a lelkigyakorlat keretében volt egy **nyilvános gyógyító szentmise** a máriabesnyői bazilikában, ahol kiszolgáltatták a **betegek kenetét** is. Minden feltételnek megfeleltem, hogy részesüljek ebben a szentségben, mégis **féltem**.

A betegek kenetéről általában az jut eszébe az embernek – legalábbis nekem az jutott –, hogy ez **utolsó kenet** és ha valaki megkapja, az vagy **öreg** vagy **utána biztosan meg fog halni**. A környezetemben tapasztalt általános negatív hozzáállás csak megerősítette a félelmemet. Végül mégis valami erő hatására kimentem és részesültem ebben a kegyelmi eszközben. Amikor **visszaültem a padba**, rögtön éreztem a testemben változást. Akkor még nem tudtam, hogy pontosan mi is ez, de abban biztos voltam, hogy **testileg érezhetően megváltozott valami** a betegek kenetének felvétele után.

Visszagondolva egy év távlatából már biztosan tudom, hogy **gyógyulásom folyamata innentől indult el,** itt megtört valami rossz.

Testvéreim! A betegek kenete egy **csodálatos kegyelmi eszköz, ami Isten gyógyító szeretetét hordozza magában** minden ember számára, aki megfelel a felvételéhez szükséges feltételeknek. **Nem a halált, hanem az élet lehetőségét kínálja fel.** Az igazi élet lehetőségét! Ezt nagyon **egyértelműen megtapasztalhattam** én is, amiért kimondhatatlanul **hálás vagyok**.

Három hónappal később, **2014 júniusában** már bent feküdtem a Szent János Kórházban egy alapos kivizsgáláson. Barátnőm édesanyja jóvoltából rátaláltam egy olyan orvosra, aki addig nem volt hajlandó semmivel sem kezelni, míg tetőtől talpig ki nem vizsgál és rá nem bukkan a probléma gyökerére. Körültekintően szűrésekre küldött és vérteszteket készített. Eddig **soha ilyen alaposan senki sem vizsgált ki a 20 év alatt**.

Végül elkezdett **3 féle gyógyszerrel** kezelni, de a gyógymódhoz hozzátartozott, hogy a súlyfelesleget el kellett kezdenem ledolgozni egy **speciális diéta** elkezdésével, ami **életmódváltást** is jelent egy életre.

A gyógyszert elkezdtem szedni, de a **diétától rettegtem**, mert egész életemben szinte diétáztam egyfolytában eredmény nélkül. Rengeteg fajta fogyókúrát kipróbáltam. Ha le is ment egyáltalán néhány kg, a duplája kúszott vissza, arról nem is szólva, hogy a koplalás miatt folyamatosan ingerült voltam. Féltem, hogy ismét ez fog történni.

Ekkor azt mondtam: „Istenem, hiszem, hogy ezt az orvost Te küldted nekem, mert ilyen alaposan még nem vizsgált ki egyik szakember sem eddig. Ha bele kell kezdenem ebbe a diétába, ezt is csak **Veled akarom elkezdeni**, mert máshogyan már nem bírom. Ha viszont Veled kezdem el, akkor **szolgálatként fogok ebbe bele, nem csak a magam érdekeit nézve és böjtölni fogok**.

Ez **2014. júliusában történt és a mai napig is tart**.

Elhatároztam, hogy az egész böjtömet **felajánlom az Isten dicsőségére** és heti felosztásban **hétfőtől vasárnapig felajánlom egy-egy személyért vagy eseményért,** és az adott héten ezt a személyt/célt hordozom a **napi imáimban is**. Szerettem volna, ha ez a dolog **megfelelő alázatban tart engem** és **másokért is szolgálhatok** ezzel.

Testvérek! Soha nem gondoltam volna, hogy a böjtöt az Úr ennyire meg tudja áldani. Azt éreztem, hogy az **egész böjt alatt az Úr a tenyerén hordoz engem**.

Nem voltam éhes, nem voltam ingerült, idegbeteg, sőt azt éreztem, mintha **bilincsek hullottak volna le rólam**. Igaz, nem volt ugyanolyan könnyű minden emberért böjtölni, de ezt mindig áldássá tette számomra az Isten.

Sok hitbeli **megtapasztalást, kegyelmeket engedett meg az életemben**, amik eddig nem voltak – például konkrét **ima-meghallgatások**.

A kilók pedig észrevétlenül **olvadtak le rólam**. Tavaly július óta **32 kg-ot fogytam**, amire eddig soha nem volt példa!

Közben olyan **testi folyamatok álltak helyre a szervezetemben**, amik kamaszkorom óta nem jól működtek.

Ha őszinte akarok lenni, én magam **sem tudok erre a folyamatra magyarázatot adni** és csak **ámulok az Isten kegyelmén** egyfolytában. Csak azt tudom mondani, hogy ez **Isten csodája**!

Mindehhez hozzátartozik még, hogy szépen lassan a lelkemből tűnik el az állandó szomorúság érzése és a hétköznapokat az evangélium **örömében tudom megélni**.

Soha nem gondoltam volna, hogy a **böjt és az ima együttes ereje ilyen döntő jelentőségű** lehet. Nagyon fontos a személyes imánk, de az egymásért való közbenjárás is **nagy erőket tud megmozgatni betegség idején is**, ezt erősen megtapasztaltam az

imacsoportommal és minden testvéremmel, akikkel orvosért és gyógyulásért imádkoztunk.

Jakab levelében ez áll: *„Beteg valamelyiktek? Hívassa el az Egyház elöljáróit, és azok imádkozzanak fölötte, s kenjék meg olajjal az Úr nevében.* ***A hitből fakadó ima megszabadítja a betegeket, és az Úr talpra állítja.*** *Ha pedig bűnöket követett el, bocsánatot nyer."*

Egyszer egy lelkigyakorlaton hallottam azt, hogy sokszor nekünk, embereknek fogalmunk sincs annak a jelentőségéről, hogy az imádság által milyen eszközt kaptunk a kezünkbe.

Izajás próféta könyvének 58. fejezetében leírja az **Igazi böjt** lényegét. Érdemes elolvasni, hogy a szívből jövő, igazi böjt imádsággal milyen változások forrása lehet.

Közben **idén februárban** ismét megadatott a lehetőség, hogy részt vehettem a Szent Ferenc Kisnővérei gyógyító lelkigyakorlatán Máriabesnyőn. Most már sokkal mélyebben tudtam megélni ezt a lelkigyakorlatot. Biztosan tudtam, hogy szeretnék részesülni a betegek kenetében is ismét és nem volt bennem semmi félelem, sőt nagyon vágytam rá.

Amikor **felvettem a betegek kenetét** és visszaültem a padba, a legnagyobb meglepetésemre ismét történt valami, amiben még soha nem volt részem. Előtört belőlem egy **visszavonhatatlan zokogás** és a zokogás közben a betegségemet kiváltó **testrészem elkezdett forrósodni/égni, mintha tűzben izzana**. Nagyon meglepődtem, hogy ez velem történik. Hallottam arról, hogy ez annak a jele, ha az Úr gyógyít.

A szentmise után a szentségimádáson elhangzott **több ismeret szava is**. Az egyiken ismét egy visszavonhatatlan **zokogás lett úrrá rajtam**, ekkor **tudtam, hogy nekem szól**.

Azt mondta a nővér, hogy „van közöttünk egy testvér, aki konkrétan érezte, hogy az Úr gyógyítja a beteg testrészét és arra kéri, hogy tegyen erről tanúságot, mert ebből élet fakad."

Ismét meglepődtem, de azt mondtam, hogy „Uram, én **nem érzem magam erre alkalmasnak, nem vagyok a szavak embere**, de Te meggyógyítottál és annyi kegyelemmel halmoztál el, hogy nem tudom megtenni, hogy ne tegyek tanúságot Rólad. Vállalom, de kérem hozzá az erődet, mert tudom, hogy sok támadás fog engem ezért érni, de Érted megteszem, mert csontjaimban éget a tűz, amit nem tudok magamba tartani."

Kedves Testvérek! Olyan csodálatos Istenünk van! **Ő mindent akar adni nekünk**, értünk adta az Ő **egyetlenjét** is, Jézust. **Igazi szeretetet, gyógyulást és szabadságot** kínál fel minden embernek. Rajtunk múlik, hogy mit fogadunk el Tőle, **mennyit fogadunk be** az Ő szeretetéből és mennyire vagyunk képesek kinyitni a szívünket Előtte.

Minden kedves testvéremnek kívánom, hogy **részesüljön Isten szeretetteljes kegyelmében, gyógyításában!**

Hogy ki tudjuk **tárni felé a kezünket üresen**, elengedve minden földi dologhoz, bűnökhöz való ragaszkodásunkat és **üres tenyérrel tudjuk fogadni az Ő érintését**.

Végezetül egyik kedves dalom szövegét hoztam a kedves testvéreknek **ajándékul, hálából**, hogy meghallgattak. A dalt Flach Ferenc írta. Úgy fogadják, mint **Urunk szerelmes levelét**. (Akinek könnyebbség, csukott szemmel is hallgathatja.)

Vártam reád.
Vártam, hogy megismerjél.
Vártam, hogy megtaláljalak.
Ott voltam én.
Ott voltam minden bajban.
Melletted álltam, s óvtalak.
És most is itt vagyok, hogy védelmezzelek.

Bármerre jársz, féltve óvom minden léptedet.

(Hát) Nyújtsd ki a kezed,
fogadd el érintésemet!
Érted jöttem, hogy meggyógyítsam
megtört életed.
Nyújtsd ki a kezed,
reménnyel töltöm el szíved!
Lelkem által megújítom egész lényedet.

Szerelemből alkottalak,
két karomban hordoztalak,
Életednek minden percén vágytam a
hangodat.
Bármit tettél, visszavárlak, palástommal
betakarlak,
Gyógyításom megtalál,
CSAK ADD ÁT ÖNMAGAD.

Dicsőség az Úrnak mindenért!

Margit

RECEPT

Igehirdetésének egyik mondata hozott ide. – Örülök, hogy eljött, foglaljon helyet, s mondja el, mi volt az a mondat. – „A félretett, az összegyűjtött harag felgyülemlik és – azt hiszem, így hangsúlyozta – gyűlölet lesz belőle, s azt öli, aki gyűlöl, lassan, de biztosan." Ugye Pál apostolt idézte: a nap le ne menjen a ti haragotokon!?

– Erről is szó volt, de gondolom, mást is szeretne még mondani.

– Igen. Kérdezni szeretnék. Kétszer elvált asszony vagyok. Mindkét házasságom, anyám nehéz természete miatt bomlott fel, akivel együtt kellett laknunk. Nem volt más megoldás. Anyám pedig képtelen volt elvágni a lelki köldökzsinórt, szinte pórázon tartott vele, mint kisgyermek koromban. Azt pedig egyik veje sem tudta elviselni, hogy elsősorban anyám „kislánya" legyek a házasságban és ne feleség. Merem állítani: mindketten anyám elől menekültek el. Már évek óta egyedül élünk, anyám és én. Egy fedél alatt, de némán és acsarkodva, keserűen, robbanékony légkörben. Hónapokkal ezelőtt rémülten döbbentem rá – rettenetes kimondani is –, hogy gyűlölöm az anyámat kétszer tönkretett életem miatt. De ez a gyűlölet valóban engem öl. Míg házasságban éltem, jóformán sose voltam beteg. Most kétségbeejtően rossz alvó vagyok, s szüntelenül fáj valamim. Szédülök, a vérnyomásom ugrál, szorongásaim vannak. Megromlott az egészségem, és egyre fogyok. Már orvoshoz sem megyek, mert minden leletem negatív, csak éppen én vagyok pozitív, beteg. Érzem, hogy ha nem történik valami: a magam gyűlölete öl meg. Mondja: mit tegyek?

– Mit tett eddig?

– Imádkoztam azért, hogy ne gyűlöljem az anyámat.

– Mióta imádkozik ezért?

– Amióta tudom, hogy gyűlölöm.

– Csak azért imádkozott, hogy ne gyűlölje?

– Nem, olykor, ha tudtam, azért is, hogy szeretni tudjam.

– Engedjen meg egy kérdést. Hogyan várta ennek a kérésnek a teljesítését? Tulajdonképpen mit várt?

– Hát…, hogy szeretni tudjam.

– Tehát valami érzésre várt. Ne haragudjék, ha így mondom: valami jóleső, meleg bizsergésre várt a szíve körül ugye? És az elmaradt. Így van?

– Valahogy így. De már nem is imádkozom. Csalódtam az imában. – Szeretnék valami mást is ajánlani.

– Azért jöttem.

– Érzésekre várt, de nem tett semmit. Arra várt, hogy Isten tegyen az életével valamit. Így van?

– Igen, körülbelül így.

– Pedig Isten mindent megtett értünk a Krisztusban…

– A kereszten?

– Ott, és ezért nekünk is mindent meg kell tennünk, ami tőlünk telik, hálából. Édesanyjáért kellene valamit megtennie még. Mert legtöbbször az érzésekből lesznek a cselekedetek, de olykor az elkezdett cselekedetekhez csatlakoznak az érzések. Vagy váltanak ki érzéseket…

– De mit tegyek?

– Céltudatosan, rendszeresen és naponként tegyen jót édesanyjával és eközben imádkozzék érte, ha még tud.

– De mondtam, hogy gyűlölöm.

– Meg akar gyógyulni?

– Igen.

– Akkor cselekedjék, és ne keressen kibúvót. Egyébként Jézus is mondott egyet s mást még az ellenség szeretetéről is.

– Mit tegyek hát?

– Ha most orvos lennék és receptet írnék, biztos gyógyszert a gyűlölet és egyéb betegségei ellen, kiváltaná?

– Kiváltanám.

– Bevenné?

– Bevenném.

– Akkor ott van papír, meg toll, diktálnék egy receptet. Írja?

– Írom.

– Tessék: **hétfőn** reggel mosolyogva köszöntöm őt és megkérdezem, hogy aludt. **Kedden:** kitakarítom az ő szobáját is. **Szerdán:** két szelet süteményt

hozok neki. – Írja csak, írja… **Csütörtökön:** elhívom sétálni, hazafelé pedig kérdezgetek és hagyom őt – csak őt – beszélni. **Pénteken:** megkérem, hogy zongorázza el azt a dalt, amit gyermekkoromban szokott.

– Már évek óta nem zongorázik.

– De kérnie szabad. **Szombaton:** megkérem, hogy segítsen jó túrós gombócot főzni, mert azt ő jobban tudja. **Vasárnap:** bemegyek a szobájába, amikor lefeküdt, betakargatom és megcsókolom. Pont! Ismeri ezt a zenei kifejezést? Da capo al fine? **Elejétől végig**. Nos, a következő héten ugyanígy vagy hasonlóan: da capo al fine s egy hét múlva felkeres és megbeszéljük a többit.

– A csókot is kell?

– Igen.

– Jaj!

– Miért, jaj?

– Mert évek óta nem csókoltam meg.

– Vállalja ezt a hetet így?

– Megkísérlem.

– Isten segítse. Várom…

Nem jött. Hetekig nem jött… De egy hétfőn, kora reggel telefonált. Sírva:

– Mikor tegnap ismét betakartam, az én hideg és kemény anyám felült az ágyban és magához ölelte a fejem, és éreztem, hogy könnyes a szeme és azt mondta: „De jó vagy mostanában hozzám." Akkor, évek óta először, éreztem, hogy szeretem az anyámat. Aztán hozzátette: Adja másnak is oda ezt a receptet…

Tessék, most neked adom.

Gyökössy Endre

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A végső cél az örök boldogság 3

ki: A Szentlélek működése az imaközösségben (II/2. rész) 4

Incze Dénes: Akik panaszkodnak, hogy nem tudnak imádkozni ..... 6+13

Ferenc pápa imája az Irgalmasság szent évére 7

Tadeusz Dajczer: Az Eucharisztia titka 8

Brentano Kelemen: Emmerich Anna Katalin élete (III/1.) 10

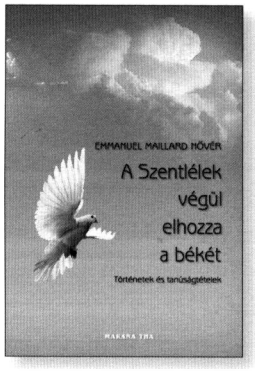
Margit: Isten gyógyító szeretete (tanúságtétel) .. 14

Gyökössy Endre: Recept 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- Megjelent a Marana Tha sorozat legújabb kötete: **Emmanuel Maillard nővér: A Szentlélek végül elhozza a békét – Történetek és tanúságtételek** (1.500 Ft). Kapható az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

Minden kedves olvasónknak tartalmas nyári lelkigyakorlatot és jó pihenést kívánunk!

MARANA THA – A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta

Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.

Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:

1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306

E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com

Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771

Honlapjaink:

MARANA THA – www.maranatha.hu

EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu

Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Az eucharisztiából

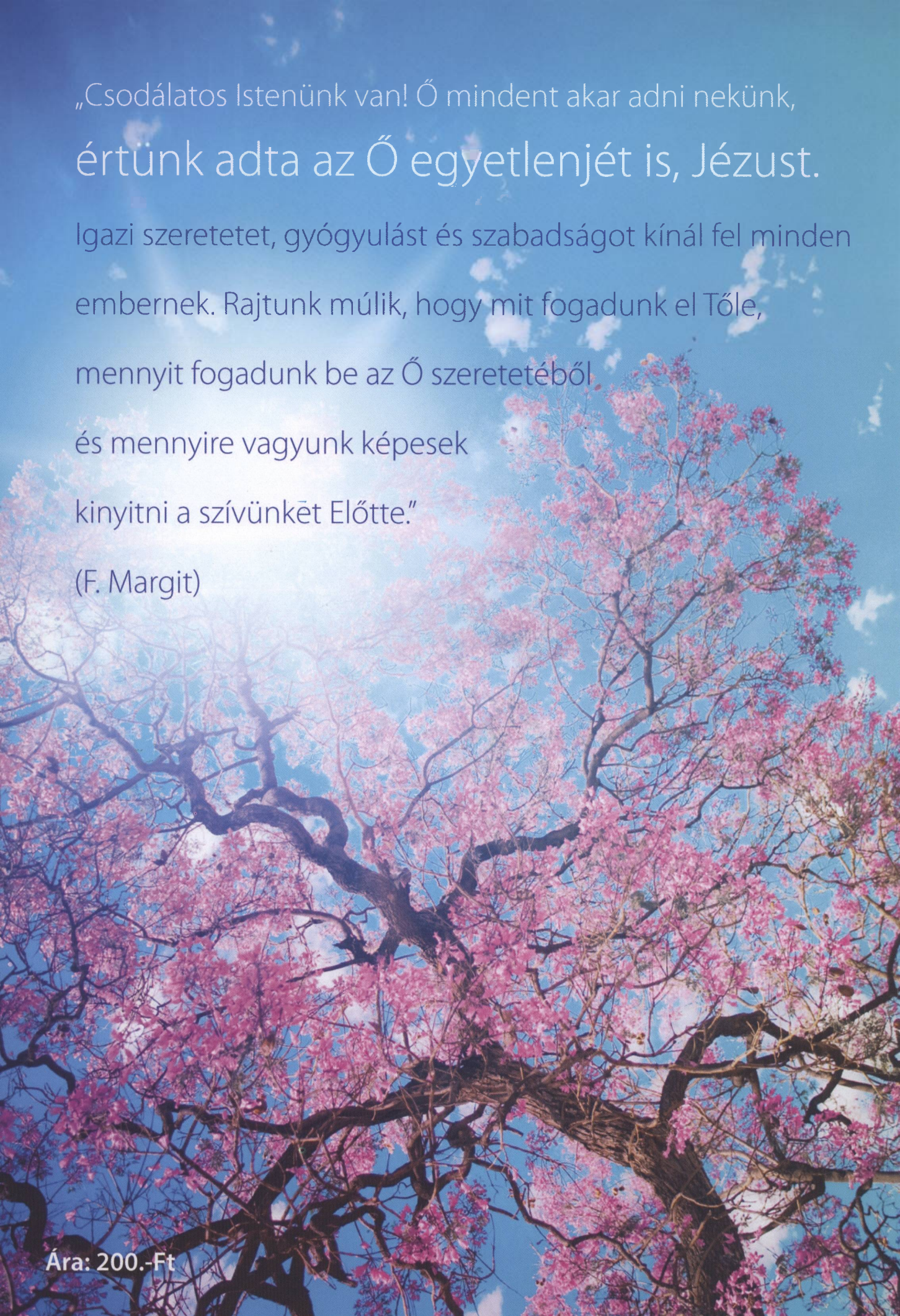
alázatom mértéke szerint

árad rám a kegyelem. Aszerint, amennyire belátom,

hogy a magam erejéből nem boldogulok az életben,

és hogy mindenben szükségem van Istenre,

az Ő kimondhatatlan szeretetére." (T. Dajczer)

„Csodálatos Istenünk van! Ő mindent akar adni nekünk,
értünk adta az Ő egyetlenjét is, Jézust.
Igazi szeretetet, gyógyulást és szabadságot kínál fel minden
embernek. Rajtunk múlik, hogy mit fogadunk el Tőle,
mennyit fogadunk be az Ő szeretetéből
és mennyire vagyunk képesek
kinyitni a szívünket Előtte."
(F. Margit)
Ára: 200.-Ft